

Nogen vil foreslaa en krigsførende Magt midt under et Slag, medens Fjenden rykker frem, at forhandle om Fred, tror jeg, at man vilde faae det Svar, at det var en vanvittig Mand, der kom med det Forslag, Den Magt, der gif ind paa Fredsforhandlingerne under de Forhold, var en uendelig reduceret Magt. Nei, det er ikke blot dette, men det er meget værre. Regjeringen staar lige overfor os og siger: Her er et Forslag til Grundlovsforandring; vi have brudt Grundloven og kunne ikke fri os for almindelig Anklage, men vi have i Sinde at blive ved. Nu kunne I selv vælge. Enten blive vi ved paa den Maade, eller ogsaa tage I vort Forslag til en Indskrænkning i den almindelige Valgret. Hvis Folkethinget gif ind paa den Forhandling — jeg ser bort fra den ugunstige Stilling, den vanvittige Stilling, det Thing vilde stille sig i, naar det vilde forhandle om Regjeringsforslag til Forandring i Grundloven, saa længe vi staa i Uføret — var det at beslutte et nyt Grundlovsbrud. Jeg tror ikke, Nogen vil lukke Døret for, at naar det er saa, vilde det være ikke blot at sanktionere Regjeringens Grundlovsbrud, men at sætte en Præmie paa Grundlovsbrud her i Landet altid. Det vilde være det Samme som at sige til Regjeringen: Ville I have en Forandring i Forfatningen, bryd saa først den gamle Forfatning og kom saa og forlang en Forandring. Paa den Maade vil jeg sige: Lad os saa hellere strax give den provisoriske Finantslov Sanktion og samtlige de andre provisoriske Love. Det er en meget expeditere Maade at ordne det Hele paa. Nei, her er ingen Mulighed for Folkethinget til at forhandle et Forslag fra denne Regjering om en Forfatningsforandring, ikke fordi Folkethinget mener, at Forslaget i og for sig er slet; thi et slet Forslag kan man forhandle og derved komme til at forandre det, men fordi det er umuligt for Folkethinget at forhandle med en grundlovsbrydende Regjering, saa længe den staar midt i Grundlovsbrudet. Det er ikke, fordi Folkethinget har, om jeg saa maa sige, en kvalificeret Mistillid til denne Regjering; selv en Regjering, man har kvalificeret Mistillid til, kan man forhandle med, naar der ellers er nogen fornøftig Mening deri, og naar det kan føre til et Resultat, men fordi Folkethinget ikke kan forhandle med Regjeringen, saa længe den staar i Grundlovsbrudet, uden at det selv godtgjender Grundlovsbrudet. Og det kan man da ikke forlange, at Folkethinget skal begynde med at godtgjende det, som har vakt en saa almindelig Harm og Forbittrelse i Befolkningen og Bekymring og Bedrøvelse

i hele Regjeringens egen tidligere Vennekreds. Det er umuligt. Folkethinget maa forlange som Betingelse for at forhandle et Grundlovsforslag fra Regjeringen, at det stilles af en Regjering, der ikke selv staar i et Grundlovsbrud. Folkethinget behøver ikke at forlange, at det skal være en Regjering, der er i Overensstemmelse med det, der er fremgaaet af det eller har Flertal her i Thinget. Det behøves ikke; det vilde være forstandigt, om Regjeringen var saaledes sammensat, og hvis man ønsker et godt Udbytte af Forhandlingerne, vilde det være meget uforstandigt, om man ikke sammensatte Regjeringen saaledes, at den havde ikke blot Venner i det andet Thing, men ogsaa i dette Thing, saa at Samarbejde kunde bringes i Gang under en saa vanskelig Sag som i Forhandlingerne om en Grundlovsforandring, hvor der jo skal ligge en Oplosning imellem. Det vil Enhver indrømme. En Nødvendighed var det som sagt ikke, at Regjeringen stod i Tillidsforhold til Rigsdagen, men paa Lovens Grund maatte den staa. Jeg kunde tænke mig, at jeg kunde gaa saa vidt, at jeg kunde mene, at selv med denne Regjering kunde man meget godt forhandle, hvis den stod paa Grundlovens Grund. Saa vilde man maaste svare: Den kan aldrig komme til at staa paa Grundlovens Grund igjen; thi den kan kun komme der ved at desavouere hele den Politik, den har ført de sidste Aar igjennem, ved at erklære sig imod sine egne Foranstaltninger, ved at tage den provisoriske Finantslov tilbage og gaa ind paa den gamle midlertidige Finantslov, som den selv slog i Stykker i Fjor, ved at ophæve alle de senere provisoriske Foranstaltninger, med andre Ord: den maatte staa en Streg over hele sin tidligere Politik og stille sig paa det Grundlag, jeg har tilladt mig at udtale, nemlig, at saa længe man ikke er enig, saa længe ster der ikke Noget. Men dertil vilde Regjeringen og dens Venner sige: Det er jo umuligt, det er jo Selvmord. Ja, det indrømmer jeg, det er Selvmord; jeg skal indrømme, at jeg ser slet ingen Mulighed for, at denne Regjering kan komme ind paa lovlig Grund igjen. Den har selv afstaaet alle Veie, den har styrtet sig ud i Uføret Skridt for Skridt og paa en forvovlet Maade konsequent gjenneført den grundlovsstridige Politik, som vi se, den har gjort; den har brændt sine Stibe og kan ikke komme tilbage, og der staa vi. Men er Stylden vor? Nei, det er ikke os, der have brudt Grundloven. Der er virkelig det overordentlig Pinlige og Alvordlige ved den nuværende Situation, at vi ere fjorte saa fast, at der ingen Udvei er mere under denne Regjering. Det er umuligt at